

נזיר ד

עניין: העבודה שאגלחנו לשמים

שלי"ה תורה שבכתב פרשת נשא שלש מחנות

רבינו בחיי פרשת נשא

וע"ד הקבלה איש כי יפליא לנדור נדר נזיר, כבר בארתי לך בסדר אמורי, כהן גדול דוגמת מי הוא, הגה הנזיר למעלה ממנו כי הוא למעלה מן המדות דבק בעצם הרחמים העליונים, ולפי שהוא מוכתר במעלת הנזירות נקרא נזיר מלשון כתר, וזהו כי נזר אלהיו על ראשו, תער לא יעבור על ראשו, גדל פרע שער ראשו, וקדש את ראשו, וזהו כי יפליא מלשון פלאות חכמה, ולנדור נדר מקום הבינה, והוא מוזהר מג' דברים, מן היין, ומן התגלחת, ומטומאת המת, ועשה הכתוב בזה שלשה חלקים הזכיר בהם שלשה פעמים כל ימי חלק ראשון, כל ימי נזרו מכל אשר יעשה וגו', חלק שני, כל ימי נזרו תער לא יעבור על ראשו, חלק שלישי, כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא. הוזהר מן היין וטומאת המת כדי להתרחק מן השמאל, הוזהר בתגלחת לפי ששערותיו של אדם הם כחו, וכן בשמשון (שופטים טז) אם גלחתי וסר ממני כחי, ואין להם סוף והם גדלים כל ימי חיי האדם גם אחר מותו אם יעמוד במקום לה, וכל זה ירמוז לענפי השם ונטיעותיו וכחותיו שהם הויות דקות ופנימיות, והן עשויות כעין חוטי שלהביות המתפשטות לכל צד ואין להם סוף ותכלית ואין להם קץ, ועל כן נצטוו לגדלם, הוא שאמר גדל פרע שער ראשו, והוזהר שלא יכרות אותם, כי נזר אלהיו על ראשו, ואם יכרות שער ראשו שהוא דוגמת הנטיעות יהיה כמקצץ ומפריד השם מענפיו.

רבינו ע"ה זכה תכף לאורה. הגה הנזיר שפורש את עצמו מהיין כוונתו הוא לילך במופלא, כלומר במה שנתכסה, להיות כאדם קודם שחטא, דהיינו היפך התאוה שגרם לאדם להיות נפשט מכתנות אור, והיה על ידי גפן כי גפן היה, והוא אומר הריני נזיר, כלומר אפרוש את עצמי מהתאוות בכל יכולתי. וקובע זמן במה שאפשר לגופו להתקיים, כי מה שהוא הכרחי לקיום הגוף כדי שתשאר הנשמה דביקה בגוף, אין זה נקרא הולך אחר התאוה. וזהו נזר אלהיו עליו, כלומר נכנס בגדר אדם הראשון קודם שחטא, שלא היה זר, ואז היה נזר אלהיו בלי שום אמצעים, כמו הכהן שהוצרך לשמן. וזה הנזר עליו כל זמן נזרו, אבל בכלות הזמן וישוב להיות כשאר בני אדם אזי מסתלק ממנו הנזר, ועל זה הוצרך להביא קרבנות. דוגמא של אדם הראשון שהוצרך לקרבן אחר שחטא, כמו שאמרו רז"ל שור שהקריב אדם (שנח כח, ג), וזהו טעם קרבן הנזיר.

רמ"ע מפאנו גלגולי נשמות אות א'
כ אבשלום^ק בא באדם נזיר הנזכר בנדורים פרק קמא [ט' ב'] תניא אמר (רבי) שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר [טמא] אלא (פעם) אחד, [פעם אחת] בא אדם אחד [נזיר] מן הדרום (ונזיר היה), וראיתיו [שהוא] יפה עינים וטוב רואי כו', הוא תיקונו של אבשלום, שם היה שערו סבה כי נתגאה בשערו^ק, והיה נזיר כדאיתא בנזיר^ק, והבחר הלזה היה נזיר לגלחם לשמים, וכאן בשערות היה תיקונו בסוד שערות אדם הראשון^ק.